

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 61/2017
22.02.2017. године
Београд

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Лидије Ђукић и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Младен Михајловски, адвокат из ..., против туженог Привредног друштва „ББ“ ..., ради исплате, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Привредног суда у Београду и Основног суда у Врбасу, у седници одржаној 22.02.2017. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари, **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Врбасу.

Образложење

Тужилца АА из ..., поднела је тужбу Основном суду у Врбасу, против туженог „ББ“ ..., ради исплате минималних зарада за јули, август, септембар и октобар 2009. године, али се тај суд, решењем П1 71/16 од 11.07.2016. године, огласио стварно ненадлежним за одлучивање у овој правној ствари, а по правноснажности решења предмет је доставио Привредном суду у Београду, као месно и стварно надлежном.

Привредни суд у Београду није прихватио стварну надлежност и предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба стварне надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08, ...106/15 и 13/16) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Врбасу.

У конкретном случају решењем Привредног суда у Београду Ст 91/09 од 21.10.2009. године отворен је поступак стечаја над туженим, а решењем Ст 223/10 од 18.01.2011. године усвојен је План реорганизације стечајног дужника. Међутим, решењем истог суда Ст 223/10 од 05.03.2014. године, утврђено је да је извршен план реорганизације, па је стечејни поступак над овде туженим обустављен.

Одредбом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, прописано је да привредни суд у првом степену суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, па и када је у наведеним споровима једна од страна физичко лице, ако је странка у односу материјалног супарничарства, док је ставом 1. тачка 4. истог члана, одређено да привредни суд у првом степену суди и у споровима поводом реорганизације. Применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова, основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд и води извршне и ванпарничне поступке за које није надлежан неки други суд, а према ставу 3. истог члана, основни суд у првом степену, између осталог, суди споровима поводом заснивања, постојања и престанка радног односа, о правима, обавезама и одговорностима из радног односа и о накнади штете коју запослени претрпи на раду или у вези са радом.

Законом о стечају ("Службени гласник РС", број 104/09, 99/11 и 71/12-УС), уређени су услови и начин покретања и спровођења стечаја над правним лицима, па је одредбом члана 1. став 2. одређено да се стечај, у смислу овог закона, спроводи банкротством или реорганизацијом. Под банкротством се подразумева намирење поверилаца продајом целокупне имовине стечајног дужника, односно стечајног дужника као правног лица (став 3. истог члана), а под реорганизацијом се подразумева намирење поверилаца према усвојеном плану реорганизације и то редефинисањем дужничко-поверилачких односа, статусним променама дужника или на други начин који је предвиђен планом реорганизације (став 4.). Одредбом члана 172. Закона о стечају, прописано је да извршењем плана реорганизације којим је стечајни дужник испунио све обавезе предвиђене планом реорганизације, престају потраживања поверилаца утврђена планом реорганизације.

Применом наведених одредаба, обуставом поступка стечаја по правноснажности решења о потврђивању и усвајању плана реорганизације стечајног дужника, обуставља се само поступак стечаја који се спроводи банкротством, а стечај се наставља спровођењем реорганизације стечајног дужника, на основу усвојеног и потврђеног плана реорганизације, о чему мора да одлучи суд који је и потврдио план реорганизације, односно привредни суд. Међутим, доношењем решења којим се поступак стечаја обуставља због извршења плана реорганизације, стечајни поступак се обуставља у целости, а у односу на правно лице, раније стечајног дужника, престају све правне последице отварања и вођења стечајног поступка, а самим тим и примена одредаба Закона о уређењу судова у погледу стварне надлежности у споровима поводом стечаја или реорганизације.

Имајући у виду изнето, као и да се у конкретном случају ради о спору између физичког и правног лица, а да је против туженог правног лица обустављен поступак стечаја због извршења плана реорганизације, да је тужба поднета суду након што је усвојени план реорганизације већ био извршен и стечајни поступак над туженим обустављен као и да је предмет спора захтев тужиље за исплату

минималне зараде (радни спор), произлази да се не ради о субјектима из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова, нити о спору из тачке 4. истог става, па је, применом члана 22. став 3. Закона о уређењу судова, за суђење у овој правној ствари стварно надлежан основни суд.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић